ПІСНІ ЮДИ

Українські народні пісні перешкоджали жидо-комуністам нищити національне почуття українського народу й поширювати ідею «інтернаціональної батьківщини». Ось чому за останні роки большевики так настирливо і вперто намагалися замінити українські пісні совєтськими російськими, які вихваляли життя в «соціялістичному раю».

Музику до цих аґітаційних пісень писали, головним чином, композитори жидівського походження, а слова—совєтські поети-підлабузники, серед яких було теж чимало жидів та комуністів. За свою продуктивну «творчість» вони діставали ордени і навіть ставали «сталінськими лавреатами», тобто одержували по 100.000 срібняків.

На протязі останнього часу ці жидівські композитори,—Хайт, Бляхтер, Дунаєвський, брати Покрасс та інші,—створили справжню виробню знахабнілих задерикуватих мотивів. І в наслідок цієї праці і з'явилась безліч акафістів на честь Сталіна, совєтської «батьківщини», червоних «героїв» та іншої бутафорії «щасливого життя».

Аґітація совєтською музикою та піснею стала однією з найважливіших метод пропаґанди жидо-комунізму. І недарма комісар залізниць Лейзер Каганович з такою охотою призначив жидів братів Покрасс керувати джаз-оркестрою залізничників. Він добре знав, що кожна хвилина відпочинку його «підданих» буде цілком використана для аґітації.

Совєтська аґітаційна пісня гриміла кожну годину, кожну хвилину. По містах і селах. На вулицях і на майданах. Її розповсюджували радіорупори, патефонні платівки, мовні кіна. Але життя «в соціялістичному раю» робилося дедалі гіршим. Все більше й більше ставала різниця між цими піснями та большевицькою дійсністю. Пісні перетворювались на шаржі на совєтську дійспість. І, нарешті, вони стали гострою сатирою на всю нахабну аґітаційну брехню про «щасливе життя».

З самого ранку чорні рупори гучномовців співали про «країну, де так вільно дихає людина». І під звуки цієї пісні прокидалися совєтські службовці та робітники, швидко одягались, швидко ковтали бідний сніданок, вибігали на вулицю, бігли за трамваями, висіли на поручнях трамвайних ґанків, влаштовували «маратонський біг», коли зупинявся трамвайний рух, переганяли один одного, притискаючи руки до серця, яке мало не вистрибувало з грудей.

Бігли з однією думкою: лише б не запізнитися й не потрапити до в'язниці!

Але й на роботі та після роботи людина теж не могла «вільно дихати». Надсильна праця, засідання, позики, податки, черги, скорочення, нагляд ҐПУ,—все це робило з людей виснажених неврастеників, червоних рабів.

«Людина крокує, як хазяїн неосяжної батьківщини своєї»—гучно співало радіо. І людина дійсно мандрувала по просторах Совдепії. Тільки не як хазяїн. Людину везли в ведмежі кути Сибіру та Півночі у вагонах із залізними ґратами. Везли як худобу до далеких таборів.

Почалася війна. З новою силою загриміли пісні жидівських композиторів. Вони всіляко намагалися вселити віру в міць червоної армії, в «перемогу за нами». Але дійсність невблаганно виправляла кожен рядок пісень Юди.

Коли радіорупори співали, що «любиме місто може спати спокійно»,—над червоною Москвою літали німецькі бомбардувальники, земля стрясалася від вибухів, і верховоди жидо-комуністичної зграї перелякано ховалися в кремлівських підвалах.

Під звуки пісні, де говорилось, що «в воді ми не потонемо і в огні не згоримо»,—тисячі червоноармійців, яких Сталін посилав на смерть під наглядом озброєних енкаведистів, гинули від гураґанного вогню артилерії та кулеметів, горіли в підбитих танках, тонули в Дніпрі, в морі біля Одеси, біля кримських берегів.

Але брехливі пісні не вщухали. Радіорупори співали, що всіх «поведе у бій товариш Сталін, і перший маршал в бій їх поведе». І під звуки цієї пісні Сталін та його льокаї тікали з Москви до Самари, а невдалі совєтські маршали підраховували жахливі втрати своїх розбитих армій.

Ще лунає жидівська брехлива пісня в Совдепії. Ще співають радіорупори про «Катюшу, яка чекає на свого орла, що береже рідну землю». Але наречений Катюші вже давно махнув рукою на жидівську брехню. Він та його друзі здобувають «пассіршайни», кидають ґвинтівки й здаються в полон, щоб швидше повернутись на Україну.

Їх чекає визволена батьківщина, де знову по селах лунають старі народні пісні, національні пісні великого українського народу.

П. БІЛЯЇВ.